

Sygn. akt VI Ka 496/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 kwietnia 2021 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Tomasz Skowron

Protokolant Agnieszka Telega

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w J.del. do Prokuratury Okręgowej w J.A. K.

po rozpoznaniu w dniu 8 kwietnia 2021 r.

sprawy E. Ł. ur. (...) w B.

c. J. i L. z d. K.

sprawy K. Ł. ur. (...) w L.

s. B. i E. z d. L.

oskarżonych z art. 35 ust. 1a w zw. z art. 6 ust. 2 pkt 10 i 19 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt

z powodu apelacji wniesionej przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Bolesławcu

z dnia 24 sierpnia 2020 r. sygn. akt II K 1037/17

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonych K. Ł. i E. Ł.;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. M. kwotę 516,60 złotych w tym 96,60 złotych podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. B. C. kwotę 516,60 złotych w tym 96,60 złotych podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej obrony oskarżonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym oraz dalsze 100,30 złotych tytułem zwrotu kosztów dojazdu;

IV. zwalnia oskarżonych od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 496/20	
Załącznik dołącza się w każdym	2		

<p>przypadku. Podać liczbę załączników:</p>		
<p>CZEŚĆ WSTĘPNA</p>		
<p>1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>Wyrok Sądu Rejonowego w Bolesławcu dnia 24 sierpnia 2020 r., sygn. akt II K 1037/17</p>		
<p>1.2. Podmiot wnoszący apelację</p>		
<p># oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>		
<p># oskarżyciel posiłkowy</p>		
<p># oskarżyciel prywatny</p>		
<p># obrońca oskarżonego</p>		
<p># oskarżony albo skazany w sprawie o</p>		

wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przepadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
1.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
1 Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
2.1. Ustalenie faktów					
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1. 2.		K. Ł. E. Ł.	Sytuacja rodzinna oskarżonych Aktualne dane o karalności oskarżonych	Kopia skróconego aktu urodzenia dziecka Informacja z KRK z dnia 24 lutego 2021 r.	312
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
	-----	-----	-----	-----	
2.2. Ocena dowodów					
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
1. 2.	Kopia skróconego aktu urodzenia dziecka Informacja z KRK z dnia 24 lutego 2021 r.	Sąd Odwoławczy na podstawie art. 167 k.p.k. dopuścił dowód z kopii skróconego aktu urodzenia dziecka na okoliczność aktualnej sytuacji rodzinnej oskarżonych oraz aktualnych danych o ich karalności			
2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz					

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu	
-----	-----	-----	-----
<p align="center">3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
	<p>(w apelacji obrońcy oskarżonego)</p> <p>1. Obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. poprzez przeprowadzenie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, a w szczególności:</p> <p>a) wyjaśnień K. Ł. poprzez uznanie ich za niewiarygodne w zakresie, w jakim oskarżony nie przyznawał</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

się do
popęnienia
zarzucanego mu
czynu,
wskazywał, że
warunki w jakich
przebywał pies
były bardzo
dobre, podczas
gdy były spójne
z wyjaśnieniami
E. Ł. oraz
jak określił Sąd,
były one zbieżne
z zeznaniami
świadka K. K.,
K. P.,
funkcjonariuszy
policji, M. A.
oraz dowodami
rzeczowymi,
które Sąd uznał
za wiarygodne;

b) wyjaśnień
E. Ł. poprzez
uznanie ich za
niewiarygodne,
podczas gdy
były spójne z
wyjaśnieniami
K. Ł. oraz
jak określił Sąd
były one zbieżne
z zeznaniami
świadka K. K.,
K. P.,
funkcjonariuszy
policji, M. A.
oraz dowodami
rzeczowymi,
które Sąd uznał
za wiarygodne;

c) zeznań M.
D. oraz L. Ż.
poprzez uznanie,
iż są wiarygodne
ale niewnoszące
wiele do sprawy,

	<p>podczas gdy w/ w świadkowie podali okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy,</p> <p>co skutkowało niewłaściwym przyjęciem, że oskarżony swoim działaniem wyczerpał ustawowe znamiona zarzucanego mu czynu, podczas gdy materiał dowodowy w przedmiotowej sprawie nie pozwala na poczynienie powyższych ustaleń.</p>		
<p>2. Obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 170 § 1 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego o ponowne przesłuchanie świadka M. A., podczas gdy jej zeznania były istotne z punktu widzenia usunięcia rozbieżności w sprawie, w</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

<p>trakcie jej przesłuchania nie uczestniczyli obrońcy, jednocześnie nie wskazano podstawy prawnej nieuwzględnienia wniosku.</p>		
<p>3. Obraza przepisów prawa materialnego, tj. art. 4 k.k. poprzez jego niezastosowanie i przyjęcie, iż orzeczenie nawiązki było obligatoryjne, a jej najniższy wymiar wynosił 1000 zł.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>4. Rażąca niewspółmierność orzeczonej w stosunku do oskarżonego kary oraz wysokości nawiązki, podczas gdy okoliczności przedmiotowej sprawy, warunki osobiste wyżej wymienionego, cele kary w zakresie prewencji szczególnej i społecznego oddziaływania uzasadniają wymierzenie łagodniejszej kary i</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

nieorzekanie nawiązki bądź orzeczenie jej w wymiarze 500 zł.		
<p>(w apelacji obrońcy oskarżonej)</p> <p>5. Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na bezpodstawnym uznaniu, iż oskarżeni – w tym współoskarżona E. Ł. – opiekując się swoim psem nie zauważając towarzyszących mu chorób działała z zamiarem bezpośrednim, a w konsekwencji uznanie jej sprawstwa jako sprawcy przestępstwa znęcania się nad zwierzęciem, podczas gdy w działaniach i zaniechaniach oskarżonych nie sposób dostrzec celowości i świadomości skutków, jak również bez uwzględnienia, że brak wykształcenia i posiadania specjalnych wiadomości uniemożliwił im</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

rozpoznanie schorzeń towarzyszących zwierzęciu.		
<p>6. Naruszenie prawa procesowego (art. 438 pkt 2 k.p.k.):</p> <p>a) art. 6 k.p.k., tj. naruszenie prawa do obrony po stronie oskarżonych przez uniemożliwienie uczestnictwa oskarżonej oraz jej obrońcy w przesłuchaniu świadka – dokonującego badań zwierzęcia lekarza weterynarii M. A. – której to oświadczenia stanowiły miały ustalenia po stronie stanu zdrowia zwierzęcia, które miało stanowić odzwierciedlenie znamion czynu zarzucanego oskarżonym – podczas gdy oskarżona E. Ł. nie miała wpływu na fakt, iż dotychczasowy obrońca z urzędu – adwokat M. C.,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

decyzją KRS
został powołany
na stanowisko
sędziego w
Sądzie
Rejonowym w
Lwówku Śląskim
i stąd wynikało
jego
niestawiennictwo.
Ustalony
natomiast na
jego miejsce
obrońca został
wyznaczony po
dacie
przesłuchania
ww. świadka –
co uniemożliwiło
uczestnictwo w
przesłuchaniu, w
tym m.in.
ustalenie
przyczyn
odwodnienia
oraz
niedożywienia
psa, w tym czy
spowodowane
było
towarzyszącą
mu biegunką,
niewiedzą po
stronie
oskarżonych czy
brakiem
świadomości co
do poczynienia
ustaleń w tym
zakresie, jak
również brak
możliwości
ustalenia wagi
psa, dla danego
gatunku, rasy
czy wieku;

b) art. 7 k.p.k.
przez dokonanie
dowolnej, a

nie swobodnej oceny dowodu z wyjaśnień oskarżonych, w tym przede wszystkim co do przebiegu zdarzenia, w tym nieuwzględnienia relacji co do podejmowanych działań wobec chowanego psa, nieświadomości co do towarzyszących mu dolegliwości i niewiedzy co do podstaw do ich rozpoznania – co miało wpływ na treść orzeczenia poprzez poczynienie błędnych ustaleń co do celowości i świadomości działania w konsekwencji zakwalifikowania czynu jako przestępstwa znęcania się nad zwierzęciem;

c) art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodu z zeznań świadków K. F. oraz M. B., L. Ż. oraz M. D. i brak dania im wiary oraz pominięcie zeznań świadka G. M. - w

zakresie w jakim świadkowie ci wypowiedzieli się o stanie psa i zakresie opieki sprawowanej przez oskarżonych, co miało bezpośredni wpływ na ustalenie sprawstwa i odpowiedzialności karnej oskarżonych w oparciu o przepis art. 35 ust. 1a w zw. z art. 6 ust. 2 ustawy o ochronie zwierząt;

d) art. 7 k.p.k. przez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodu z zeznań przesłuchanych w charakterze świadków przedstawicieli oskarżyciela posiłkowego – K. K. oraz K. P. – i danie im wiary co do świadomości postępowania oskarżonych, mimo wskazywania – wykształcenia i doświadczenia w rozpoznawaniu chorób zwierząt niedostrzegalnych

<p>dla osób bez tego doświadczenia – i w tym zakresie poczynienia ustaleń w przedmiocie zamiaru postępowania oskarżonych oraz zadawania albo świadomego dopuszczania do zadawania bólu lub cierpień zwierzęcia, o których mowa w art. 6 ust. 2 ustawy o ochronie zwierząt.</p>		
<p>7. Wymierzenie oskarżonej kary rażąco surowej (art. 438 pkt 4 k.p.k.) - bez uwzględnienia przy wymierzaniu kary faktu, że oskarżona obecnie przebywa na urlopie rodzicielskim, sama przeżyła fakt odebrania psa rodzinie, nie zdawała sobie sprawy o chorobach zwierzęcia, nie posiadała bowiem w tym zakresie świadomości ani informacji specjalnych,</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p>braku zastrzeżeń ze strony osób roztaczających opiekę lekarską nad chowanymi zwierzętami (psem oraz zwierzętami gospodarskimi), co stanowi wyraz nikłej społecznej szkodliwości zarzucanego czynu.</p>	
<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Ad. 1.</p> <p>Ponieważ obrońca oskarżonego we wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku nie wskazał, iż dotyczy on także zarzutów podniesionych przez obrońcę oskarżonej E. Ł. w wywiedzionej przez niego apelacji, Sąd Odwoławczy na podstawie art. 457 § 2 k.p.k. w zw. z art. 423 § 1a i § 2 k.p.k.</p>	

**stosowanym
odpowiednio
ograniczył
sporządzenie
uzasadnienia
do
odniesienia
do zarzutów
podniesionych
przez obrońcę
oskarżonego
w
sporządzonym
przez niego
środku
odwoławczym.
Zauważyć
jednak należy,
iż zarzuty
podnoszone
przez
obrońców
oskarżonych
w
wywiedzionych
przez nich
apelacjach w
dużej mierze
się
pokrywały.**

**W pierwszej
kolejności
zaznaczyć
należy, iż
nie można
skutecznie
podnieść
zarzutu
naruszenia
przez Sąd
orzekający
art. 7 k.p.k.
przy
dokonaniu
oceny
zgromadzonego
w sprawie
materiału
dowodowego**

jedynie w oparciu o stwierdzenie, iż ocena ta różni się od subiektywnych zapatrywań oskarżonych co do oceny warunków w jakich przebywał posiadany przez nich pies. Poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne, wbrew stanowisku oskarżonych, poprzedzone były prawidłową i przeprowadzoną zgodnie z wymogami art. 7 k.p.k. oceną zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. W oparciu bowiem o zasady wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego, mając na względzie okoliczności ujawnione w wyniku przeprowadzonej przez (...) Inspektorat

Ochrony (...) interwencji nie sposób przyjąć, iż oskarżeni nie mieli świadomości, iż stworzone przez nich warunki bytowe, w jakich przebywał ich pies domagają się reakcji prawnokarnej, zaś ujawnione w toku przeprowadzonych kontroli zaniedbania miały charakter jedynie incydentalny. Zwierzę było bowiem skrajnie zaniedbane, wychudzone i odwodnione, a wynik tej obserwacji stoi w oczywistej sprzeczności z twierdzeniami oskarżonych, jakoby zapewniali zwierzęciu odpowiednią karmę i wodę. Także znaczne zabrudzenie zwierzęcia odchodami powodowało

zagrożenie dla jego zdrowia, nie tylko bowiem powodowało stan zapalny skóry, ale i uniemożliwiało zwierzęciu wypróżnienie. Brudna i splątana sierść zwierzęcia powodowała u niego dalsze cierpienie. Zaobserwowane przez M. A. zachowanie psa świadczyło o tym, iż nie był on przyzwyczajony do zabiegów pielęgnacyjnych. Ponadto w wyniku przeprowadzonej kontroli ujawniono u psa liczne, nieleczone choroby, w tym zapalenie skóry, obustronne powikłane zapalenie ucha środkowego, zapalenie spojówek i zapalenie jelit, co wymagało podjęcia

**stosownego
leczenia.**

**W realiach
przedmiotowej
sprawy nie
sposób
zgodzić się z
twierdzeniami
obrońcy
oskarżonego,
iż dokonanie
prawidłowej
oceny
warunków
bytowych czy
stanu
zdrowia
posiadanego
przez niego
psa
wymagało
wiadomości
specjalnych.**

**Przepis art.
6 ust. 2
ustawy z dnia
21 sierpnia
1997r. o
ochronie
zwierząt
penalizuje
znęcanie się
nad
zwierzętami
polegające
m.in. na
utrzymywaniu
zwierząt w
niewłaściwych
warunkach
bytowania, w
tym
utrzymywanie
ich w stanie
rażącego
zaniedbania
lub
niechlujstwa,
bądź w**

***pomieszczeniach
albo klatkach
uniemożliwiających
im
zachowanie
naturalnej
pozycji (pkt
10), a także
utrzymywanie
zwierzęcia
bez
odpowiedniego
pokarmu lub
wody przez
okres
wykraczający
poza
minimalne
potrzeby
właściwe dla
gatunku (pkt
19). Tak
rażące
naruszenie
zasad
właściwego
traktowania
zwierzęcia
poprzez
niezaspokojenie
jego
podstawowych
potrzeb
bytowych
oraz okrutne
traktowanie
jest oczywiste
dla każdej
osoby
dysponującej
podstawową
wiedzą i
doświadczeniem
życiowym, a
ocena
naganności
takiego
zachowania
nie wymaga
posiadania***

**wiadomości
specjalnych.
Warto także
zwrócić
uwagę, iż
interwencja
(...)
Inspektoratu
Ochrony (...)
dotycząca
utrzymywania
niewłaściwych
warunków
bytowych psa
na posesji
oskarżonych
została
zainicjowana
przez
anonimowe
zgłoszenie,
zatem zły stan
zwierzęcia był
dostrzegalny
także dla osób
postronnych.
Skoro
oskarżeni
pozostawali
na ten stan
obojętni, to
oczywistym
jest, iż
dopuszcili się
oni
zarzucanego
im
przestępstwa
w sposób
umyślny.**

**Słusznie
również Sąd
Rejonowy
stwierdził, iż
choć
zeznania M.
D. i L. Ż. uznać
należy za
wiarygodne,**

*to nie wniosły
wiele do
sprawy, jako
że M. D.
nigdy nie
zajmował się
psem
oskarżonych,
zaś L. Ż.
jednokrotnie
wykonywał u
niego
szczepienie
przeciwko
wściekliznie.
Nawet jeśli
nie zauważył
wówczas
znak
zaniedbania u
zwierzęcia, to
jego
obserwacje
dotyczące
stanu
zdrowia psa
oskarżonych
zdezaktualizowały
się do czasu
podjęcia
interwencji w
dniu 4 marca
2017r., co
wynika m.
in. z zeznań
M. A. która
zauważyła, iż
choć
szczepienie
przeciwko
wściekliznie
powinno być
powtarzane
co roku, to
oskarżeni od
2016r. nie
zaszczepili
swojego psa,
nie poddawali
go także*

wymagającym
cyklicznego
powtarzania
zabiegom
odpchlenia i
odrobaczania.
W tej sytuacji
nie było
możliwości,
aby
weterynarz
choćby
przy okazji
wykonywania
okresowych
szczepień
kontrolował
stan zdrowia
zwierzęcia.

Ad. 2

Choć
istotnie
zeznanie
lekarza
weterynarii
M. A. miały
niebagatelne
znaczenie dla
poczynionych
w badanej
ustaleń
faktycznych,
to jednak
w realiach
przedmiotowej
sprawy nie
było
konieczności
ponownego
przesłuchania
tego świadka
w obecności
obrońców
oskarżonych.
Zeznania
złożone przez
M. A. w toku

**postępowania
przygotowawczego,
a następnie
przed sądem
w drodze
pomocy
prawnej były
wystarczające
dla
poczynienia
ustaleń
faktycznych
w badanej
sprawie. Ze
względu na
treść tych
zeznań
wskazujących
na
stwierdzone
przez nią
zaniedbania
przekładające
się na zły stan
zdrowia psa
oskarżonych
nie wydaje
się, aby
ponowne
przesłuchanie
tego świadka
w obecności
obrońców
mogło w
jakikolwiek
sposób
wpłynąć na
poczynione w
sprawie
ustalenia
faktyczne
prowadzące
do
przypisania
oskarżonemu
odpowiedzialności
za zarzucane
mu
przestępstwo.
Nieuwzględnienie**

wniosku o ponowne przesłuchanie tego świadka nie stanowiło uchybienia, które rzutowałoby na prawidłowość wydanego rozstrzygnięcia i wbrew stanowisku skarżącego nie stanowiło naruszenia art. 170 § 1 k.p.k.

Ad. 3

O tym, iż Sąd I instancji zastosował w badanej sprawie art. 4 k.k., świadczy wprost pkt I i V części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku, bowiem przy jego zastosowaniu sąd wymierzył oskarżonemu za przestępstwo z art. 35 ust. 1a ustawy o ochronie zwierząt w zw. z art. 4 § 1 k.k. karę o charakterze wolnościowym,

**mimo iż
powołany
przepis w
brzmieniu
obecnie
obowiązującym
zagrożony
jest karą
pozbawienia
wolności do
lat 3. Biorąc
jednak pod
uwagę czas
popelnienia
przypisanego
oskarżonym
przestępstwa,
Sąd
zastosował
przepis art. 35
ust. 1a ustawy
o ochronie
zwierząt w
brzmieniu
obowiązującym
do dnia
19.04.2018 r.**

**Chociaż
skarżący
powołując się
na naruszenie
art. 4 k.k.
kwestionował
także wydane
w oparciu
o art. 35
ust. 5 ustawy
o ochronie
zwierząt
orzeczenie
wobec
oskarżonego
nawiązki w
wysokości
1000 zł na
rzecz
Schroniska
(...) w P.
stwierdzić**

**należy, iż
powołany
przepis w
brzmieniu
obowiązującym
przed
nowelizacją
do dnia
19.04.2018r.
także
przewidywał
orzeczenie
nawiązki w
wysokości od
500zł do
100.000 zł
wobec
sprawcy,
choć miało
to charakter
fakultatywny.
Należy przy
tym zwrócić
uwagę, iż
w doktrynie
nie utrzymało
się jednolite
stanowisko
dotyczące
zastosowania
regulacji art.
4 k.k. do
środków
kompensacyjnych.
Jeżeli chodzi o
naprawienie
szkody lub
zadośćuczynienie
za
wyrządzoną
krzywdę (art.
46 § 1 k.k.),
zastosowanie
mają przepisy
prawa
cywilnego. Z
tego względu
straciło swoje
uzasadnienie
stanowisko**

SA w
Rzeszowie
wyrażone w
wyroku z dnia
13 marca 2014
r., II AKa
15/14, LEX
nr 1444804,
w którym
uznano, że
art. 4 § 1 ma
zastosowanie
przy
orzekaniu
zadośćuczynienia
za krzywdę
(art. 46 § 1
k.k.).
Natomiast w
wypadku
nawiązki
element
kompensacyjny
nie występuje
już w czystej
postaci i ze
względu na
obecność w
tym środku
elementu
represyjnego,
w razie
zmiany
ustawy, ma
zastosowanie
art. 4 §
1 k.k. (za:
W. Wróbel
(red.), A. Zoll
(red.), Kodeks
karny. Część
ogólna. Tom I
Część I, teza
36 do art. 4
k.k., wyd. V
publ. w WK
2016). Tak
czy inaczej,
orzeczenie w
stosunku do

**oskarżonego
obowiązku
uiszczenia
nawiązki
miało swoje
umocowanie
w ustawie.**

Ad. 4

**Wbrew
zarzutom
skarżącego,
nie sposób
uznać
orzeczonej
wobec
oskarżonego
kary za
rażąco i
niewspółmiernie
surową. Jak
już bowiem
wspomniano,
Sąd
Rejonowy
przy
zastosowaniu
art. 4 § 1
k.k. za czyn
z art. art. 35
ust. 1a ustawy
o ochronie
zwierząt
wymierzył K.
Ł. karę o
charakterze
wolnościowym.
Kara ta w
wymiarze 6
miesięcy
ograniczenia
wolności z
obowiązkiem
wykonywania
nieodpłatnej
kontrolowanej
pracy na cele
społeczne w**

wymiarze 30
godzin w
stosunku
miesięcznym
orzeczona
została z
uwzględnieniem
dyrektyw
zawartych w
art. 53 k.k.,
jest
adekwatna do
stopnia winy
i społecznej
szkodliwości
popelnionemu
czynu, a także
właściwie
realizuje cele
kary zarówno
w zakresie
prewencji
indywidualnej,
jak i
generalnej.

Jak już
wspomniano,
przepis art. 35
ust. 5 ustawy
o ochronie
zwierząt w
brzmieniu
obowiązującym
przed
nowelizacją
obowiązującą
od dnia
19.04.2018r.
także
dopuszczał
orzeczenie
wobec
sprawcy
nawiązki w
wysokości od
500 do
100.000zł.
Orzeczenie to
miało

wówczas
charakter
fakultatywny
i
pozostawiony
swobodnemu
uznaniu sądu
orzekającego.
Nawet zatem
jeśli przyjąć,
iż w badanej
sprawie
orzeczenie
wobec
oskarżonego
nawiązki nie
było
obligatoryjne,
to Sąd I
instancji miał
możliwość jej
orzeczenia, a
jej wysokość
mieści się
w granicach
określonych
w powołanym
przepisie w
brzmieniu
obowiązującym
w czasie
popętnienia
przez
oskarżonego
przestępstwa.

Chociaż
obrońca
oskarżonego
w
wywiedzionej
apelacji nie
kwestionował
rozstrzygnięć
w
przedmiocie
orzeczenia o
przypadku
psa
odebranego

<p>oskarżonym oraz nałożonego na nich zakazu posiadania zwierząt domowych psów i kotów na okres 2 lat to stwierdzić należy, iż w realiach przedmiotowej sprawy rozstrzygnięcia te były jak najbardziej słuszne i uzasadnione.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>(w apelacji obrońcy oskarżonego)</p> <p>1. Uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie orzeczenie łagodniejszej kary, nieorzekanie nawiązki bądź orzeczenie jej w wymiarze 500 zł.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>(w apelacji obrońcy oskarżonej)</p> <p>2. Zmiana zaskarżonego orzeczenia w zakresie pkt V wyroku poprzez</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>uniewinnienie oskarżonej od popelnienia.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Jak już wspomniano, Sąd Odwoławczy w pełni zaaprobował poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne stanowiące podstawę do przypisania oskarżonym odpowiedzialności za zarzucane im przestępstwo. Jednocześnie brak jest jakichkolwiek podstaw do uniewinnienia K. Ł. i E. Ł. od popelnienia zarzucanego im czynu, więc wnioski ich obrońców w tym zakresie nie mogły zostać uwzględnione.</p> <p>Wbrew stanowisku skarżącego, wymierzona K. Ł. kara 6</p>	

miesiący
ograniczenia
wolności z
obowiązkiem
wykonywania
nieodpłatnej
kontrolowanej
pracy na cele
społeczne w
wymiarze 30
godzin w
stosunku
miesięcznym
odpowiada
dyrektywom
zawartym w art.
53 k.k. i
nie razi swoją
surowością, zaś
nawiązka została
orzeczona w
sposób
prawidłowy, w
granicach
przewidzianych
przez ustawę.
Na marginesie
również
zauważyć należy,
iż zgodnie ze
stanowiskiem
utrwalonym w
doktrynie do
instytucji
nawiązki nie
mają
zastosowania
kryteria, które
pozwalają na
uznanie
orzeczonej kary
za nadmiernie i
rażąco surową
(por. komentarz
do art. 46 k.k.,
teza 45 w: W.
Wróbel (red.),
A. Zoll (red.),
Kodeks karny.
Część ogólna.

Tom I. Część I. Komentarz do art. 1-52, wyd. V, publ. WK 2016).		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
1.	-----	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
-----	-----	
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
	Przedmiot utrzymania w mocy	
Sąd Odwoławczy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonych K. Ł. i E. Ł..		

<p>Zwiąże o powodach w utrzymania w mocy</p>		
<p>Sąd Odwoławczy nie uwzględnił zarzutów podniesionych w apelacjach wywiedzionych przez obrońców oskarżonych, w pełni aprobuje stanowisko Sądu I instancji wyrażone w zaskarżonym orzeczeniu. Nie było również konieczności ingerowania w jego treść z urzędu, dlatego zaskarżony wyrok, jako trafny i prawidłowy, należało utrzymać w mocy.</p>		
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	

Zwięźle o powodach zmiany			

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.	-----
Zwięźle o powodach uchylenia			

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	

<p>Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia</p>		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>		
-----	-----	
<p>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</p>		
-----	-----	
<p>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
	-----	-----
<p>6 Koszty Procesu</p>		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II III IV	<p>Sąd Odwoławczy na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. M. kwotę 516,60 złotych, w tym 96,60 złotych podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym.</p> <p>Ponadto Sąd Odwoławczy na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. B. C. kwotę 516,60 złotych, w tym 96,60 złotych podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej obrony oskarżonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym oraz dalsze 100,30 złotych tytułem zwrotu</p>	

kosztów
dojazdu.

Wysokość
zasądzonych
kwot Sąd ustalił
na podstawie § 2
i § 17 ust. 2 pkt 4
Rozporządzenia
Ministra
Sprawiedliwości
z dnia 3
października
2016 r. w
sprawie
ponoszenia
przez Skarb
Państwa
kosztów
nieopłaconej
pomocy prawnej
udzielonej przez
adwokata z
urzędu.

Powołane
przepisy
określają stawkę
minimalną za
obronę przed
sądem
okręgowym jako
drugą instancją,
która wynosi
420 złotych,
którą to zgodnie
z § 4 ust.
3 powołanego
rozporządzenia
uzupełniono o
obowiązującą
aktualnie stawkę
podatku od
towarów i usług.

Sąd Odwoławczy
mając na
względzie
trudną sytuację
materialną
oskarżonych na

	<p>podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. zwolnił ich od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.</p>
PODPIS	

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	przypisanie oskarżonemu odpowiedzialności za zarzucane mu przestępstwo oraz wymiar orzeczonej wobec niego kary		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonej	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	przypisanie oskarżonej odpowiedzialności za zarzucane jej przestępstwo oraz wymiar orzeczonej wobec niej kary	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana